

tilstedeværende Forhold er ganske urimelige, vi finder, at Springet fra den fulde Ydelse til slet ingenting er uden Mening, og vi ser da saaledes paa det, at skal vi i det hele taget beskæftige os med en saadan Lovgivning — og det skal vi altsaa efter den højtærede Regerings Ønske —, maa det blive paa den Linie, som vi var inde paa i Fjor: en Undersøgelse af, om man kan tilvejebringe en glidende Skala under Hensyn til de vekslende Formuer og Indkomster og under Hensyn til Børnetaallet, som kan tilvejebringe en jævn Overgang fra Stats- og kommunal Ydelse paa dette Omraade til ingen Hjælp at opnaa. Vi mener endvidere, at som Forholdene ligger, og ogsaa under Hensyn til den Begrundelse deraf, som jeg allerede har givet, vil det ikke være muligt paa nærværende Tidspunkt at udvide denne Lovgivning til ogsaa at omfatte Enkemænds Børn. Er en Enkemand vanskeligere stillet efter Hustruens Død, end han tidligere var — og det maa man naturligvis i al Almindelighed erkende er Tilfældet —, saa er det dog ikke muligt at anlægge den Begrundelse, paa hvilken Enkebørnsloven hidtil har hvilet: at Enken, som skal passe Hus og Børn, tidt maa søge sit Erhverv udenfor Hjemmet, paa Udvidelsen til Enkemanden, som dog faktisk ikke gennem Tabet af Hustruen har mistet sit Erhverv og faktisk ikke derigennem har lidt noget egentligt Skaar i sin økonomiske Basis.

Forslaget maa jeg gaa ud fra vil blive henvist til Behandling i et Udvalg — hvis det ikke foreslaas fra Regeringspartiets Side, vil jeg stille Forslag derom —, og under disse Forhandlinger vil vi naturligvis medarbejde paa en Revision af denne Lovgivning ud fra de Principper, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, men ogsaa med det Formaal, at en Revision ikke bør medføre nogen væsentlig Forøgelse af den Udgift, som denne Lovgivning hidtil har foranlediget.

Parkov: Da vi i sidste ordentlige Rigsdagssamling havde et Forslag ligelydende med dette til Behandling, havde jeg Lejlighed til paa mit Partis Vegne at give Udtryk for den Stilling, vi indtog til dette Lovforslag. Det maatte vel i det hele siges at være en forstaaende Stilling, saaledes

at man under Hensyn til den økonomisk vanskelige Situation gerne vilde være med til at hjælpe, hvor der var Mulighed derfor indenfor omtrent den samme økonomiske Ramme, som var gældende hidtil. Jeg henviste til, at vi ved tidligere Lejlighed ligeledes havde stillet os velvilligt til Tanken om ogsaa at yde Understøttelse til Børn af Enkemænd, men den økonomiske Situation havde ændret sig saa betydeligt, at det paa det Tidspunkt vilde være overmaade vanskeligt at tilvejebringe Midler til disse Udgifter, som efter Lovforslaget kunde vokse fra $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til ca. 9 Mill. Kr. Vi erklærede, at det kunde vi ikke være med til, og jeg maa sige, at saadan som Forholdene har udviklet sig siden da, er det vel ikke urimeligt at antage, at det vil blive endnu vanskeligere i Aar at gaa til en saa betydelig Udgiftsforøgelse gennem dette ene Lovforslag. Hvor i øvrigt disse Penge skal komme fra, er det aldrig lykkedes os at faa nogen Oplysning om. Man har kunnet faa vage Udtalelser om, at der kom Penge nok ind, og Budgettet skulde nok vise, at det kunde taale den Slags Udgifter; men naar man vilde have præciseret, hvor Pengene var at finde, har man aldrig kunnet opnaa dette, og det er dog en ganske naturlig Ting, naar man kommer her Aar efter Aar med Forslag om meget betydelige Udgiftsforøgelser, at der saa kræves Redegørelse for, hvor de dertil fornødne Midler skal skaffes til Veje. Det har vi forlangt ved tidligere Lejligheder, og det vil vi ogsaa forlange ved denne Lejlighed.

Jeg giver det ærede Medlem Hr. Kragh, der talte paa Venstres Vegne, Ret i, at der kunde vel nok have været Anledning til at tro, at Erfaringerne fra Udvalgsbehandlingen i Fjor i nogen Maade havde haft Indflydelse paa det Indhold, som Lovforslaget vilde faa i Aar. Det er imidlertid ikke blevet Tilfældet. Jeg tror ligesom det ærede Medlem, at Bestræbelserne indenfor Udvalget maa samles om at komme ind paa Begrebet glidende Skala. Jeg har ogsaa Indtrykket af, at Indenrigsministeren i Fjor ikke havde saa meget imod at komme til en Forstaaelse derom, og jeg tror, det vilde have fremmet Arbejdet med Hensyn til Lovforslagets videre Gang, om man straks havde taget Stilling i saa Henseende. Vi har sagt, og det vedstaar vi, at Enkemænd